

5
1955 - 2001

והנה אתר שידענו זה, נבין מיד חמור המצוות אשר עלינו, ויקר העבודה אשר בידינו. כי הנה אלה הם האמצעים המביאים אותנו אל השלמות האמתי אשר בלעדם לא ישג כולל. ואולם ידוע כי אין התכלית מגיע אלא מפת קפוזן כל האמצעים אשר נמצאו ואשר שפשו להגיעו. וכפי פת האמצעים ושמולשם, פן יהיה התכלית הנולד מהם. וכל הפרש קטן שימצא באמצעים, תפחז תולדתו פברור וראי בהגיע זמן התכלית הנולד מקפוזן כלם, כמו שפכתתי וזה ברור. מעשה ודאי הוא שהקדוהקן שידקדקן על ענין המצוות והעבודה, מברח שיהיה פתכלית הקדוהקן פאשר ידקדקו שוקלי הנהב והפנינים לרב לקרם, פי תולדותם נולדת בפשלמות האמתי והיקר הנצחי שאין יקר למעלה מפנו.

נמצינו למדים, פי עקר מציאות האדם בעולם הזה, הוא רק לקיים מצוות ולעבד ולעמוד בפסיון. והנאות העולם אין ראוי שיהיה לו אלא לעזר ולסייע בלבד, לשיהיה לו נחת רוח וישוב דעת למען יוכל לפנות לבו אל העבודה הזאת המשלה עלינו. ואמנם ראוי לו שתהיה כל פנייתו רק לבורא יתברך, ושללא יהיה לו שום תכלית אחר ככל מעשה שיעשה, אם קטן ואם גדול, אלא להחמיר אליו יתברך, ולשפר כל תמצות המסקיות בינו לבין קונו. הן הנה כל עניני התמיות והתלהי בהם, עד שימשוך אחריו יתברך מפש פפרזל אחר אבן השואבת. וכל מה שיוכל לחשב שהוא אמצעי לקרובה הזאת, ירדה אחריו ויאזו בו ולא ירפהו. ומה שיוכל לחשב שהוא מניעה לזה, נכרח משגו פברוח מן האש, וקענין שפאמר (תהלים 100): "דברקה נפשי אחרוך פי תמכה ימני". כידן

והראו באמת שפכר לא יוכל שום בעל שכל להאמין שתכלית פריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה, כי מה הם חיי האדם בעולם הזה? או מי הוא ששמת ושליו מפש בעולם הזה? "ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם פגבותר שמונים שנה ורופם עמל וארו" (תהלים 90). ככמה מיני צער וחרואים ומכאובים וטרודות, ואחר כל זאת - המות. אחר מיני אלה לא ימצא שירפה העולם לו הנאות ושליוה אמתי. וגם הוא, אלו יגיע למאה שנה פכר עבר וכטל מן העולם. ולא עוד אלא שאם תכלית פריאת האדם הנה לערוך העולם הזה, לא הנה צריך מפני זה שתנפח בו נשמה כל פך חשוכה ועליונה שתהיה גדולה יותר מן המלאכים עצמם, כל שפן שריא אינה מוצאה שום נחת רוח פכל ענוני זה העולם. והוא מה שלמדונו וקרוגם לברכה פמרוך שקהלת (פרק 1) זה לשונם: "וגם תנפשא לא תמלא" - משל למה תדבר דומה? לעירוני שושא פת מלה. אם יביא לה כל מה שפבעולם, אינם תשובים לה כלום, שריא בת מלה. פך תנפשא, אלו הבאת לה כל מעדני עולם, אינם כלום לה. לקמה? שריא מן העליונים. וכן אמרו זכרוגם לברכה (אבות 10): "על פרוך אמה נוצר ועל פרוך אמה נולד". פי אין תנשמה אהבת העולם הזה כלל, אלא אדרבא מואסת בו. אם פן ודאי לא הנה פורא תפורה יתברך פריאה לתכלית שהוא נגד חמה ונמאס מפנה. אלא פריאתו של האדם - למצבו בעולם הקבא היא, ועל פן נתנה בו נשמה זאת, פי לה ראוי לעבד וקה יוכל האדם לקבל השכר פמקומו וחמנו, שללא יהיה דבר נמאס אל נשמתו בעולם הזה, אלא אדרבא נאהב ונתמר מפנה, וזה פשוט.